

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Seznam.cz, a.s.**, IČ 26168685, se sídlem Radlická 3294/10, Praha 5, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalované: **CHAPS, spol. s r.o.**, IČ 47547022, se sídlem Bráfova 21, Brno, zast. JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M., advokátem, se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 11. 2014, č. j. 62 A 80/2014 - 72,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 11. 2014, č. j. 62 A 80/2014 - 72, **se zrušuje.**
- II. Žaloba ze dne 7. 9. 2014 na ochranu proti nečinnosti žalované **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě.
- IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- V. Žalované se **vrací** soudní poplatek za návrh na podání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, a to k rukám zástupce žalované JUDr. Viléma Podešvy, LL.M., advokáta, se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 11. 2014, č. j. 62 A 80/2014 - 72, uložil žalované povinnost vyřídit žádost žalobkyně o poskytnutí informací ve lhůtě pěti dnů od právní moci rozsudku a nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 21.947 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně. V odůvodnění rozsudku soud nejprve vysvětlil, že žalobkyně požaduje poskytnutí informací, jimiž žalovaná disponuje na základě skutečnosti, že byla Ministerstvem dopravy pověřena k vedení celostátního informačního systému o jízdách rádech podle § 17 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud sdělil, že považuje procesní podmínky pro rozhodování

za splnění, neboť již v minulosti bylo autoritativně deklarováno, že žalovaná je povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Neztotožnil se s námitkou, že žalobkyně nevyčerpala veškeré prostředky, které procesní předpisy, platné pro řízení před správním orgánem, poskytují k ochraně proti nečinnosti, přičemž odkázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 23. 1. 2014, č. j. 62 A 85/2013 - 47. Uvedl, že za situace, kdy je o žádosti o poskytnutí informace rozhodováno znovu poté, co bylo původní rozhodnutí zrušeno nadřízeným správním orgánem, nelze rozumným výkladem § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím dovozovat, že by žalobkyně musela využít institutu stížnosti. K námitce, že o žádosti žalobkyně již bylo rozhodnuto, krajský soud konstatoval, že rozhodnutí ze dne 25. 8. 2014 bylo doručováno v rozporu s § 19 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutí tedy nebylo vydáno ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu a žalobce zůstal v nečinnosti i v průběhu řízení o žalobě.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní poukázala na skutečnost, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 11. 2014, č. j. 3 As 26/2014 - 62, zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2014, č. j. 62 A 85/2013 - 47, přičemž konstatoval, že před použitím některého z typů žalob je nutné nejprve vždy vyčerpat opravné prostředky nebo jiné procesní prostředky nápravy, které jsou k dispozici v řízení před správním orgánem. Stěžovatelka uvedla, že jí začala běžet lhůta pro rozhodnutí o žádosti podle § 14 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, nejpozději dne 24. 4. 2014 a skončila 9. 5. 2014. Lhůta pro podání stížnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím proto podle stěžovatelky skončila nejpozději 9. 6. 2014, přičemž stížnost žalobkyně byla podána až 7. 7. 2014. Z uvedených skutečností stěžovatelka dovodila, že žalobkyně před podáním žaloby proti nečinnosti nevyčerpala všechny prostředky ochrany, které poskytuje právní řád. Opačným výkladem krajský soud zatížil přezkoumávaný rozsudek nezákonností. Vzhledem k tomu, že se krajský soud nikterak nezabýval včasností stížnosti, tak podle stěžovatelky trpí napadený rozsudek rovněž nepřezkoumatelností.

Nad rámec výše uvedené, primární námitky stěžovatelka sdělila, že žádost žalobkyně již vyřídila rozhodnutím ze dne 28. 8. 2014. Uvedené rozhodnutí bylo doručováno na adresu uvedenou v žádosti o informace a shodně také na internetových stránkách zástupce žalobkyně v „rychlých kontaktech“. Skutečnost, že došlo ke změně sídla adresáta, nemůže být přičítána k tíži stěžovatelky, neboť zástupce žalobkyně měl na adresu nového sídla zřízenou službu dosílky. Žalobou je tedy požadováno uložení povinnosti ke splnění něčeho, co již splněno bylo. Krajský soud podle názoru stěžovatelky nesprávně posoudil uvedenou námitku, čímž založil nezákonnost a nepřezkoumatelnost, respektive nesrozumitelnost svého rozsudku.

Stěžovatelka současně požádala Nejvyšší správní soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalobkyně se nejprve obsáhle vyjádřila k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, přičemž sdělila, že tento návrh není opodstatněný. Ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že nesouhlasí s právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 3 As 26/2014 - 62. Sdělila, že v případech, kdy nadřízený správní orgán zruší původní rozhodnutí povinného subjektu a uloží mu povinnost vyřídit žádost o informace, nemůže lhůta pro vyřízení žádosti počínat dnem jejího podání, avšak ani dnem právní moci zrušujícího rozhodnutí, neboť žadatel o informace není povinen zjišťovat, kdy došlo k doručení zrušujícího rozhodnutí povinnému subjektu. Zdůraznila, že se žadatel o informace v důsledku právního názoru Nejvyššího správního soudu dostává do pozice, ve které

pokračování

je nucen kontrolovat doručování povinnému subjektu a v případě, že tak neučiní, ztrácí nárok na vyřízení žádosti o informace. Podle žalobkyně může v důsledku právního názoru Nejvyššího správního soudu docházet k situacím, kdy žadatelé o informace uplatní stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím ještě dříve, než vůbec povinný subjekt získá potřebné podklady k vydání nového rozhodnutí. Žalobkyně uvedla, že lhůta pro vyřízení věci by se tedy měla odvíjet ode dne předání spisové dokumentace povinnému subjektu a konstatovala, že „[a]ni to však neřeší základní problém, a to, že ani v takovém případě žadatel nemá (a ani není povinen mít) povědomí o tom, kdy k předání spisu došlo. Nejistý počátek běhu lhůty tak z této lhůty činí v perspektivě požadavků na zajištění ochrany veřejných subjektivních práv žadatelů o informace neaplikovatelný institut, což platí tím spíše, že právo na informace dosahuje ústavněprávní dimenze.“ Žalobkyně poukázala na skutečnost, že obecná úprava ochrany před nečinností v oblasti veřejné správy podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, s prekluzivními lhůtami pro podání žádosti nepočítá. Obecná právní úprava je tak příznivější pro zajištění ochrany práv účastníků řízení před orgány veřejné správy, než právní úprava, která je užívána pro realizaci ústavně zaručeného práva na informace, což odporuje čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. S ohledem na uvedené skutečnosti žalobkyně navrhla, aby zdejší soud předložil projednávanou záležitost k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Ve zbylé části vyjádření žalobkyně vysvětlovala, že neměla možnost seznámit se s rozhodnutím stěžovatelky ze dne 25. 8. 2014, a proto jej nelze považovat za vydané. Žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to z toho důvodu, že přiznáním odkladného účinku se podle § 73 odst. 3 s. ř. s. pozastavují účinky napadeného rozhodnutí pouze do skončení řízení před soudem. Rozhodování o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku by tedy nemělo žádný smysl za situace, kdy se řízení tímto rozsudkem končí a rozsudek je vydán neprodleně po nezbytném poučení a uplynutí lhůty k vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti podle § 109 odst. 1 s. ř. s. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32, „[p]ovinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, per analogiam].“ Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, stěžovatelce neuložil povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku. Stěžovatelka přesto soudní poplatek zaplatila, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl o jeho vrácení, tak jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatelka podala z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

Nejvyšší správní soud ze spisové dokumentace zjistil následující skutečnosti. Žalobkyně dne 21. 11. 2013 požádala stěžovatelku podle zákona o svobodném přístupu k informacím o kompletní a aktuální soubor zdrojových dat, která získala od jednotlivých dopravců, popřípadě od dopravních úřadů a jimiž aktuálně disponuje za účelem jejich dalšího zpracování v celostátním informačním systému o jízdních řádech. Rozhodnutím ze dne 27. 12. 2013 stěžovatelka žádost odmítla. Ministerstvo dopravy rozhodnutím ze dne 7. 2. 2014, č. j. 33/2014-072-Z106/7, vyhovělo odvolání žalobkyně, zrušilo rozhodnutí stěžovatelky a věc jí vrátilo k dalšímu řízení. I v novém řízení však stěžovatelka žádost odmítla, a to rozhodnutím ze dne 24. 2. 2014, které následně zrušilo Ministerstvo dopravy rozhodnutím ze dne 18. 4. 2014, č. j. 33/2014-072-Z106/14, jímž současně vrátilo věc stěžovatelce k dalšímu řízení. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka přípisem ze dne 9. 5. 2014 informovala Ministerstvo dopravy, že nadále nebude činit ve věci žádosti žalobkyně žádné další kroky, neboť Nejvyšší správní soud v jiné, avšak obdobné věci přiznal kasační stížnosti stěžovatelky odkladný účinek a v obdobné věci je rovněž vedeno řízení o ústavní stížnosti. Proti nečinnosti stěžovatelky podala žalobkyně stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, kterou stěžovatelce odeslala dne 3. 7. 2014.

Přípisem ze dne 18. 8. 2014 Ministerstvo dopravy informovalo žalobkyni, že její stížnost byla podána opožděně, neboť stěžovatelce běžela lhůta k vydání nového rozhodnutí ode dne následujícího po té, co rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 18. 4. 2014, č. j. 33/2014-072-Z106/14, nabylo právní moci. Po skončení této lhůty započala běžet lhůta podle § 16a odst. 3 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, ve které mohla žalobkyně uplatnit svou stížnost. Lhůta pro rozhodnutí stěžovatelky podle Ministerstva dopravy skončila 9. 5. 2014. Ministerstvo dopravy však přistoupilo k příznivějšímu výkladu a lhůtu pro podání stížnosti počítalo až od 27. 5. 2014, kdy se žalobkyně na základě vlastního dotazu dověděla, že stěžovatelce již uplynula lhůta pro rozhodnutí o žádosti. Ministerstvo dopravy proto učinilo závěr, že lhůta pro podání stížnosti žalobkyni skončila 26. 6. 2014, přičemž již ze samotné datace stížnosti je zřejmé, že lhůta pro její podání nebyla zachována.

Nejvyšší správní soud rovněž zjistil, že stěžovatelka dne 25. 8. 2014 vyhotovila rozhodnutí, kterým odmítla žádost žalobkyně. Toto rozhodnutí dne 28. 8. 2014 odeslala poštou na dřívější adresu sídla zástupce žalobkyně. Pro další posouzení této věci, však otázka odeslání a doručení rozhodnutí není relevantní.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky, že pro řízení o žalobě proti nečinnosti nebyly splněny podmínky podle § 79 s. ř. s., neboť žalobkyně před podáním žaloby nevyčerpala prostředky ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Při posuzování této kasační námítky se musel Nejvyšší správní soud vypořádat s otázkou, zda bylo za daných okolností nezbytné před podáním žaloby uplatnit stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, popřípadě, zda žalobkyně předmětnou stížnost uplatnila. K první z uvedených otázek se již Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 19. 11. 2014, č. j. 3 As 26/2014 - 62, ve kterém uvedl, že „(...) *žadatel je povinen vyčerpat prostředek ochrany proti nečinnosti, resp. podat stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., před podáním žaloby podle § 79 s. ř. s. i v případě, že se domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu poté, co soud jeho původní rozhodnutí o žádosti o informace zrušil. I za této situace totiž stále existuje možnost, že bude náprava dosaženo přímo u správních orgánů a bude tak možné předejít soudnímu řízení.*“ Původní rozhodnutí stěžovatelky sice v nyní posuzované věci nebylo zrušeno soudem, ale nadřízeným správním orgánem, to však nic nemění na platnosti uvedených závěrů, neboť uplatněním stížnosti mohlo být dosaženo nápravy namítané nečinnosti ještě před podáním

pokračování

žaloby. Zdejší soud nemá důvod se od citovaného právního názoru v nyní posuzované věci odchýlit. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007 - 100, konstatoval, že „(...) nezbytnou podmínkou řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je podle ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledné vyčerpání procesních prostředků, které má žalobce k ochraně proti nečinnosti k dispozici ve správním řízení. (...) uvedená podmínka vychází z celkové koncepce správního soudnictví v České republice, která je založena na subsidiaritě ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob ve správním soudnictví oproti ochraně, která je těmto právům poskytována v rámci veřejné správy.“ Obdobný závěr lze nalézt napříč odbornou literaturou (viz POTĚŠIL, Lukáš; BRUS, Martin; HLOUCH, Lukáš. *Soudní řád správní: Komentář*. Praha: Leges, 2014, s. 754; nebo JEMELKA, Luboš; PODHRÁZKÝ, Milan; VETEŠNÍK, Pavel. *Soudní řád správní: Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 664) i v důvodové zprávě k soudnímu řádu správnímu. Podmínka bezvýsledného vyčerpání procesních prostředků tedy není samoučelná a explicitně vyjadřuje legitimní záměr zákonodárce řešit nečinnost správních orgánů primárně uvnitř veřejné správy.

Stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím je zcela evidentně prostředkem, který slouží k ochraně proti nečinnosti ve smyslu § 79 s. ř. s. Ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) a c) zákona o svobodném přístupu k informacím poskytuje konkrétní nástroje k ukončení nečinnosti správního orgánu. Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že i v intencích nyní posuzované věci představuje uplatnění stížnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím nezbytnou podmínku, která musí být splněna před podáním žaloby proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se proto musel zabývat otázkou, zda žalobkyně podala stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, respektive, zda stížnost podala včas. Podle § 16a odst. 3 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím „[s]tížnost se podává u povinného subjektu, a to do 30 dnů ode dne uplynutí lhůty pro poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7.“ Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedená lhůta je prekluzivní. K takovému závěru lze dospět srovnáním stížnosti s jinými prostředky ochrany subjektivních práv v českém právním řádu a dále také na základě skutečnosti, že zákonodárce, pokud už stanovil lhůtu k podání stížnosti, ji zcela jistě nezamýšlel jako pouhé nezávazné doporučení. Je věcí zákonodárce, že pro uplatnění stížnosti proti nečinnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím stanovil prekluzivní lhůtu, zatímco pro žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu žádnou lhůtu nestanovil. Nejvyšší správní soud v této skutečnosti neshledává žalobkyní tvrzenou protiústavnost. Zvláštní úprava ochrany před nečinností podle zákona o svobodném přístupu k informacím žadatele o informace nezbavuje ochrany subjektivních práv, pouze stanoví, v jaké lhůtě se lze těchto práv domáhat, což lze považovat za legitimní projev záměru zákonodárce reglementovat specifické společenské vztahy specifickým způsobem, odlišným od obecnější úpravy. Žalobkyně nepřišla o ochranu svých subjektivních práv v důsledku toho, že by jí byla a priori zákonem odňata, ale v důsledku procesní neopatrnosti a vlastního rozhodnutí nerespektovat (jakkoliv počítanou) lhůtu k uplatnění stížnosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Nejvyšší správní soud nemůže pouhým výkladem dospět k závěru, že tuto lhůtu není třeba v posuzované věci aplikovat. Podání stížnosti po uplynutí lhůty již tedy není přípustné (viz také ROTHANZL, Lukáš; FUREK, Adam. *Zákon o svobodném přístupu k informacím a předpisy související: Komentář*. Vyd. 2. Praha: Linde, 2012, s. 758), a to ani v situaci, kdy je o žádosti rozhodováno znovu poté, co bylo původní rozhodnutí zrušeno nadřízeným správním orgánem.

V nyní posuzované věci byla stěžovatelka na základě rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 18. 4. 2014, č. j. 33/2014-072-Z106/14, povinna znovu projednat žádost žalobkyně o informace, a to ve lhůtě stanovené v § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. V tomto ohledu lze přisvědčit názoru Nejvyššího správního soudu ze dne

19. 11. 2014, č. j. 3 As 26/2014 - 62, podle kterého „[o]de dne právní moci zrušujícího rozsudku tak začala plynout nová lhůta pro vyřízení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. Okamžik vyřízení žádosti totiž nepochybně nelze ponechat na libovůli správního orgánu ani v případě, kdy je povinen vyřídit žádost opětovně poté, co jeho původní rozhodnutí o žádosti o informace bylo soudem zrušeno. Nová lhůta pro vyřízení žádosti začala plynout bez ohledu na to, že stěžovatel nemusel mít k okamžiku právní moci zrušujícího rozsudku vůbec povědomí o tomto rozsudku či neměl k dispozici potřebnou spisovou dokumentaci.“ Uvedené závěry jsou opět plně použitelné i v nyní projednávané věci, avšak s tím rozdílem, že nová lhůta pro vyřízení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím začala běžet ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí Ministerstva dopravy. Okamžik vyřízení žádosti totiž nepochybně nelze ponechat na libovůli správního orgánu ani v případě, kdy jeho původní rozhodnutí nebylo zrušeno soudem, ale nadřízeným správním orgánem. Přitom je zřejmé, že počátek běhu lhůty pro vyřízení žádosti již za popsanych okolností nemůže být vázán k okamžiku podání žádosti, neboť takové řešení by bylo zcela zjevně nesmyslné, ale k okamžiku, který je zákonem přesně definován, tedy ke dni nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí. Teprve tehdy je totiž zřejmá nezbytnost provést nové řízení ve věci a teprve tehdy lze provádět úkony potřebné k vyřízení žádosti o informace. Nadřízenému správnímu orgánu v takovém případě rovněž nic nebrání zaslat povinnému subjektu správní spis tak, aby umožnil včas rozhodnout o poskytnutí, či neposkytnutí požadovaných informací. Pokud zástupci žalobkyně v rámci procesního postupu nebylo zřejmé, od jakého okamžiku počítat lhůtu k vyřízení žádosti, měl beztak, coby advokát, vycházet z procesní opatrnosti ze dne nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí Ministerstva dopravy, tedy z okamžiku, který byl pro počítání lhůty nejzazší a současně byl zástupci žalobkyně dobře znám. Okamžik nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání totiž podle § 91 odst. 1 správního řádu nesouvisí s doručením rozhodnutí povinnému subjektu (stěžovatelce), jak tvrdí žalobkyně, ale všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu (tedy pouze žalobkyni, respektive jejímu právnímu zástupci).

Mezi stranami není sporu o tom, že zrušující rozhodnutí Ministerstva dopravy nabylo právní moci dne 24. 4. 2014. To znamená, že stěžovatelce skončila lhůta pro vyřízení žádosti o informace podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím dne 9. 5. 2014. Následujícího dne tedy začala žalobkyni běžet lhůta k uplatnění stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím a skončila dne 8. 6. 2014. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že žalobkyně předala stížnost k doručování až 3. 7. 2014, ve smyslu výše uvedeného tedy stížnost neuplatnila. Zdejší soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2014, č. j. 3 As 26/2014 - 62, konstatoval, „(...)že využití možnosti ochrany před nečinností u správního orgánu předpokládá, že účastník bude respektovat zákonem stanovené požadavky pro uplatnění takového prostředku. Podle § 16a odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. je stížnost nutno podat u povinného subjektu do 30 dnů ode dne uplynutí lhůty pro poskytnutí informace.“

Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že v projednávané věci nebyla splněna podmínka řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu spočívající v bezvýsledném vyčerpání prostředku ochrany před nečinností daného zákonem o svobodném přístupu k informacím. Krajský soud tak pochybil, když žalobu věcně projednal, neboť ji měl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a současně odmítl žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí Městského soudu v Praze a současně rozhodl o odmítnutí návrhu, je podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. povinen rozhodnout i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí. Z tohoto důvodu musel Nejvyšší správní soud rozhodnout nejenom o nákladech řízení o kasační stížnosti, nýbrž

pokračování

i o nákladech řízení o žalobě. Ty však účastníkům řízení nepřiznal, neboť při odmítnutí návrhu nemá podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. žádný z nich právo na jejich náhradu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu